Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEJ ADVOKÁTKY
TAMARA ĆAPETA
prednesené 13. februára 2025[1]

Vec C-687/23

D.E.
proti
Banco Santander, SA

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Tribunal Supremo (Najvyšší súd, Španielsko)]

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Smernica 2014/59/EÚ – Rámec pre ozdravenie a riešenie krízových situácií úverových inštitúcií – Riešenie krízovej situácie banky Banco Popular – Povinný prevod akcií bez protihodnoty – Žaloba o neplatnosť a o náhradu škody, podaná pred prijatím rozhodnutia o riešení krízovej situácie – Pojem ‚vzniknutý' záväzok – Právo na účinný prostriedok nápravy"

I. Úvod

1. Tento návrh na začatie prejudiciálneho konania je ďalším záznamom v rade judikatúry, ktorá vyplynula z prijatia rozhodnutia zo 7. júna 2017 o riešení krízovej situácie španielskej banky Banco Popular Español, S.A. (ďalej len „Banco Popular").[2]

2. V dôsledku tohto riešenia krízovej situácie prišlo o svoje investície mnoho fyzických a právnických osôb. To viedlo k množstvu sporov pred vnútroštátnymi súdmi a súdmi Únie.

3. Tieto spory zahŕňajú aj niekoľko vecí, ktorých predmetom sú návrhy na vyhlásenie neplatnosti zmlúv a vrátenie zaplatených súm alebo náhrady škody z dôvodu, že Banco Popular nedodržala niektoré požiadavky transparentnosti a spotrebiteľského práva pri predaji určitých finančných nástrojov fyzickým a právnickým osobám. Inými slovami, podstata týchto konaní nespočíva v strate hodnoty uvedených nástrojov v dôsledku riešenia krízovej situácie, ale skôr v tvrdení o nezákonnosti pôvodného upísania týchto nástrojov.

[1] Jazyk prednesu: angličtina.

[2] Pozri rozhodnutie SRB/EES/2017/08 Jednotnej rady pre riešenie krízových situácií zo 7. júna 2017 o prijatí opatrení na riešenie krízovej situácie v prípade banky Banco Popular Español, S.A., ktoré schválila Európska komisia vo svojom rozhodnutí (EÚ) 2017/1246 (Ú. v. EÚ L 178, 2017, s. 15) (ďalej spoločne len „rozhodnutie o riešení krízovej situácie").

4. Súdny dvor vo svojich rozsudkoch Banco Santander (Riešenie krízovej situácie Banco Popular) [3] a Banco Santander (Riešenie krízovej situácie Banco Popular II) [4] rozhodol, že takýmto súdnym konaniam, pokiaľ boli začaté *po* dátume prijatia rozhodnutia o riešení krízovej situácie, bráni smernica 2014/59/EÚ (smernica o ozdravení a riešení krízových situácií bánk, ďalej len „smernica BRRD“) [5].

5. Prejednávaná vec je nová v tom zmysle, že súdny spor vo veci samej sa začal *pred* tým, ako došlo k riešeniu krízovej situácie. Je v tom rozdiel? To je v podstate to, na čo sa Súdny dvor v prejednávanej veci pýta.

II. Skutkový stav, prejudiciálne otázky a konanie na Súdnom dvore

6. V roku 2009 vydala Banco Popular emisiu „Bonos Subordinados Canjeables por Obligaciones Subordinadas de Banco Popular Español, S. A. I/2009“ (ďalej len „podriadené obligácie I/2009“).

7. Dňa 3. októbra 2009 D.E. ako jediný konateľ spoločnosti Lera Blava, S. L. U., (ďalej len „Spoločnosť“) upísal v mene tejto spoločnosti 15 týchto konvertibilných obligácií v celkovej výške 15 000 eur.

8. Dňa 25. mája 2012 D.E., tiež konajúci ako zástupca spoločnosti, vymenil tieto podriadené obligácie I/2009, ktoré boli splatné v októbri 2013, za iné povinne konvertibilné podriadené obligácie (ďalej len „podriadené obligácie II/2012“). Tie boli splatné v novembri 2015.

9. Dňa 14. januára 2013 Spoločnosť prepísala na D.E. vlastníctvo týchto konvertibilných obligácií na účely úhrady nevyplatenej mzdy.

10. Dňa 25. novembra 2015 a v súlade s podmienkami ich vydania boli podriadené obligácie II/2012 povinne konvertované na akcie banky Banco Popular. D.E. sa tak stal akcionárom banky Banco Popular.

11. D.E. podal 6. októbra 2016 vo vlastnom mene žalobu proti banke Banco Popular, ktorou sa domáhal určenia neplatnosti nadobudnutia podriadených obligácií I/2009 a II/2012 z dôvodu vady vzťahujúcej sa na súhlas, tak ako ho vyžaduje právo Únie, najmä smernica MiFID I[6], a vrátenia pôvodne investovanej sumy. Subsidiárne sa D.E. domáhal náhrady škody spôsobenej nedodržaním povinností vyplývajúcich zo smernice MiFID I.

[3] Rozsudok z 5. mája 2022, Banco Santander (Riešenie krízovej situácie Banco Popular) (C-410/20, EU:C:2022:351) [ďalej len „Banco Santander (Riešenie krízovej situácie Banco Popular)“].

[4] Rozsudok z 5. septembra 2024, Banco Santander (Riešenie krízovej situácie Banco Popular II) (C-775/22, C-779/22 a C-794/22, EU:C:2024:679) [ďalej len „Banco Santander (Riešenie krízovej situácie Banco Popular II)“].

[5] Smernica Európskeho parlamentu a Rady z 15. mája 2014, ktorou sa stanovuje rámec pre ozdravenie a riešenie krízových situácií úverových inštitúcií a investičných spoločností a ktorou sa mení smernica Rady 82/891/EHS a smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EÚ, 2012/30/EÚ a 2013/36/EÚ a nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1093/2010 a (EÚ) č. 648/2012 (Ú. v. EÚ L 173, 2014, s. 190).

[6] Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že D.E. vychádzal zo smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/39/ES z 21. apríla 2004 o trhoch s finančnými nástrojmi, o zmene a doplnení smerníc Rady 85/611/EHS a 93/6/EHS a smernice Európskeho parlamentu a Rady 2000/12/ES a o zrušení smernice Rady 93/22/EHS (Ú. v. EÚ L 145, 2004, s. 1; Mim. vyd. 06/007, s. 263, ďalej len „smernica MiFID I“).

12. Dňa 31. mája 2017 Juzgado de Primera Instancia (Súd prvej inštancie, Španielsko) vyhovel žalobe D.E. o určenie neplatnosti a upísanie podriadených obligácií I/2009 a II/2012 vyhlásil za neplatné.[7] Zo spisu vnútroštátneho súdu vyplýva, že tento súd potvrdil, že Banco Popular nevykonala test „primeranosti“ vo vzťahu k D.E., či už pokiaľ ide o jeho osobné postavenie alebo ako konateľa spoločnosti, na účely posúdenia toho, či mal v niektorom z uvedených postavení potrebné znalosti a skúsenosti na pochopenie rizika vnútorne spojeného s predmetnými konvertibilnými obligáciami.[8] Banco Popular podala proti tomuto rozhodnutiu odvolanie na Audiencia Provincial (Provinčný súd, Španielsko).

13. Jednotná rada pre riešenie krízových situácií prijala 7. júna 2017 rozhodnutie o riešení krízovej situácie banky Banco Popular, ktoré Európska komisia schválila v ten istý deň.

14. Toto riešenie krízovej situácie konkrétne zahŕňalo kombináciu nástroja záchrany pomocou vnútorných zdrojov a nástroj odpredaja obchodnej činnosti[9] a bolo vykonané takto. Po prvé uplatnením nástroja záchrany pomocou vnútorných zdrojov sa hodnota existujúcich akcií banky Banco Popular znížila na nulu. Následne boli tieto akcie zrušené. Rovnako k tomu došlo, aj pokiaľ ide o tie akcie, ktoré vznikli konverziou časti nesplatených záväzkov banky Banco Popular (záväzky Tier 1). Ďalšia časť týchto nesplatených záväzkov (záväzky Tier 2) bola konvertovaná na nové akcie, ktoré boli prevedené na banku Banco Santander S.A. (ďalej len „Banco Santander“). Banco Popular bola následne predaná banke Banco Santander, t. j. žalovanej v konaní vo veci samej, ktorá nadobudla všetok zvyšný majetok banky Banco Popular na základe zlúčenia, čím zanikla právna subjektivita banky Banco Popular. Banco Santander sa stala aj právnym nástupcom banky Banco Popular v spore vo veci samej.

15. Dňa 29. marca 2019 Audiencia Provincial (Provinčný súd) zrušil rozsudok prvostupňového súdu z dôvodu, že D.E. v prvom rade nemal aktívnu legitimáciu. Konštatovalo sa, že namiesto neho mala žalobu podať spoločnosť.

16. Proti tomuto rozsudku podal D.E. kasačný opravný prostriedok na Tribunal Supremo (Najvyšší súd, Španielsko). Napriek nesúhlasu obidvoch účastníkov konania sa Tribunal Supremo (Najvyšší súd) rozhodol predložiť prejudiciálnu otázku v prejednávanej veci. Tento súd tiež ozrejmil, že rozličné výklady okrem iného článku 53 ods. 3 smernice BRRD zo strany španielskych súdov viedli k podaniu značného počtu opravných prostriedkov, o ktorých rozhoduje, z čoho vyplýva, že usmernenie Súdneho dvora pomôže pri riešení veľkého množstva týchto vecí.

[7] Podľa vnútroštátneho spisu bol tento rozsudok účastníkom konania doručený 8. júna 2017.

[8] Test „primeranosti“ je stanovený v článku 19 ods. 5 smernice MiFID I. Ďalej je rozpracovaný v článkoch 36 a 37 smernice Komisie 2006/73/ES z 10. augusta 2006, ktorou sa vykonáva smernica Európskeho parlamentu a Rady 2004/39/ES, pokiaľ ide o organizačné požiadavky a podmienky výkonu činnosti investičných spoločností, ako aj o vymedzené pojmy na účely uvedenej smernice (Ú. v. EÚ L 241, 2006, s. 26) (ďalej len „vykonávacia smernica MiFID I“).

[9] Pozri článok 24 a článok 27 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 806/2014 z 15. júla 2014, ktorým sa stanovujú jednotné pravidlá a jednotný postup riešenia krízových situácií úverových inštitúcií a určitých investičných spoločností v rámci jednotného mechanizmu riešenia krízových situácií a jednotného fondu na riešenie krízových situácií a ktorým sa mení nariadenie (EÚ) č. 1093/2010 (Ú. v. EÚ L 225, 2014, s. 1) (ďalej len „nariadenie SRM“).

17. Vzhľadom na tieto skutočnosti Tribunal Supremo (Najvyšší súd) predložil Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Majú sa ustanovenia článku 34 ods. 1 písm. a) a b) v spojení s článkom 53 ods. 1 a 3 a článkom 60 ods. 2 prvým pododsekom písm. b) a c) smernice [BRRD] vykladať v tom zmysle, že pohľadávka alebo nárok, ktoré by vyplývali z povinnosti nahradiť škodu uloženej subjektu, ktorý sa stal právnym nástupcom Banco Popular, v dôsledku žaloby o náhradu škody vyplývajúcej z predaja finančného produktu (podriadené obligácie povinne konvertibilné na akcie tej istej banky), ktorý nie je zahrnutý medzi nástroje dodatočného kapitálu uvedené v opatreniach na riešenie krízovej situácie banky Banco Popular, a ktorý bol konvertovaný na akcie banky pred prijatím opatrení na riešenie krízovej situácie banky (7. jún 2017), by sa mohli považovať za záväzok, na ktorý sa vzťahuje ustanovenie o odpísaní alebo zániku uvedené v článku 53 ods. 3 smernice 2014/59/EÚ, ako povinnosť alebo pohľadávka, ktorá ‚neexistuje', takže tento záväzok by bol uhradený a nebol by vymáhateľný voči banke Banco Santander ako právnemu nástupcovi banky Banco Popular v prípade, že žaloba, z ktorej by vyplývalo toto rozhodnutie o náhrade škody, bola podaná pred ukončením postupu riešenia krízovej situácie banky?

2. Alebo naopak, majú sa tieto ustanovenia vykladať v tom zmysle, že takáto pohľadávka alebo právo predstavujú ‚[vzniknutý]' záväzok alebo pohľadávku (článok 53 ods. 3 smernice [BRRD]) alebo ‚už vzniknutý záväzok' v čase riešenia krízovej situácie banky [článok 60 ods. 2 písm. b)] a ako také by boli vylúčené z možnosti oslobodenia od úhrady alebo zániku týchto záväzkov alebo pohľadávok, a preto by boli vymáhateľné voči banke Banco Santander ako právnemu nástupcovi banky Banco Popular, a to aj v prípade, že žaloba, z ktorej by vyplývalo toto rozhodnutie o náhrade škody, bola podaná pred ukončením postupu riešenia krízovej situácie banky?"

III. Analýza

A. Úvod, tvrdenia účastníkov konania a štruktúra týchto návrhov

18. Otázka vnútroštátneho súdu sa týka výkladu koncepcie „vzniku", tak ako je použitá v článku 53 ods. 3 a článku 60 ods. 2 písm. b) smernice BRRD.

19. Článok 53 ods. 3 smernice BRRD stanovuje:

„Ak orgán pre riešenie krízových situácií na základe právomoci uvedenej v článku 63 ods. 1 písm. e) zníži sumu istiny záväzku alebo nesplatenú dlžnú sumu vo vzťahu k záväzku na nulu, uvedený záväzok a všetky ďalšie *povinnosti alebo nároky* vzniknuté v súvislosti s ním, *ktoré nie sú [vzniknuté]* v dobe výkonu tejto právomoci, sa na všetky účely *považujú za uhradené* a v akýchkoľvek následných konaniach vo vzťahu k inštitúcii, ktorej krízová situácia sa rieši, alebo ku každému následníckemu subjektu pri akejkoľvek nasledujúcej likvidácii nie sú prípustné."[10]

[10] Kurzívou zvýraznila generálna advokátka.

20. V príslušnej časti článku 60 ods. 2 smernice BRRD sa stanovuje:

„2. Ak sa istina relevantného kapitálového nástroja… odpíše:

…

b) *voči držiteľovi* relevantného kapitálového nástroja nezostáva na základe sumy nástroja, ktorý bol odpísaný, alebo v súvislosti s ňou *žiaden záväzok*, s výnimkou akéhokoľvek *už vzniknutého záväzku* a akéhokoľvek záväzku týkajúceho sa náhrady škody, ktorá môže vzniknúť v dôsledku opravného prostriedku ktorým sa napadla zákonnosť výkonu právomoci odpisovania.“ [11]

21. Smernica BRRD pojem „vzniku“ nedefinuje. Okrem toho niektoré jazykové verzie smernice BRRD používajú rovnaké slovo v článku 53 ods. 3 aj v článku 60 ods. 2 písm. b), zatiaľ čo iné, vrátane španielskej jazykovej verzie, používajú dve rôzne slová. [12] Z toho dôvodu je ťažké rozhodnúť o jednotnom význame tohto pojmu.

22. V každom prípade táto smernica neobsahuje žiadny odkaz na právo členských štátov s cieľom určiť jeho zmysel, z čoho vyplýva, že si vyžaduje v celej Únii autonómny výklad. [13]

23. Vzhľadom na to, že „vzniknuté“ záväzky nie sú dotknuté nástrojom záchrany pomocou vnútorných zdrojov, zo znenia článku 53 ods. 3, ako aj článku 60 ods. 2 písm. b) smernice BRRD sa zdá byť zrejmé, že rozhodnutie o tom, či záväzok je alebo nie je „vzniknutý“, má dôsledky. Podľa článku 60 ods. 2 písm. b) smernice BRRD totiž voči držiteľovi relevantného kapitálového nástroja „nezostáva“ žiaden záväzok, ktorý bol odpísaný, zatiaľ čo, ak jeho pohľadávka „je vzniknutá“ v čase prijatia rozhodnutia o riešení krízovej situácie, záväzok voči nemu zostáva zachovaný.

24. Okrem toho článok 53 ods. 3 smernice BRRD odkazuje na pojem „nesplatená dlžná suma“, ktorá sa pri použití nástroja záchrany pomocou vnútorných zdrojov zníži. V tomto odkaze sa spresňuje, že pri použití tohto nástroja môžu orgány pre riešenie krízových situácií uhradiť len *nesplatené* záväzky banky, ktorej krízová situácia sa rieši, to znamená existujúce, ale ešte nesplatné dlhy (to znamená. dlhy pred dobou splatnosti). Z toho vyplýva, že pojem „vzniku“, ktorý sa v tomto kontexte používa na vylúčenie záväzku z nástroja záchrany pomocou vnútorných zdrojov, sa týka tých záväzkov, ktoré banka už prevzala a ktoré sú v čase rozhodnutia o riešení krízovej situácie splatné (to znamená po dobe splatnosti).

25. Povinnosť odškodniť veriteľov za nezákonnosti, ktoré vznikli v súvislosti s nadobudnutím finančných nástrojov vydaných bankou a ktoré sú predmetom súdneho sporu, sa musí v okamihu prijatia rozhodnutia o riešení krízovej situácie považovať za „potenciálny“ záväzok banky v krízovej situácii. Predtým, ako súd rozhodne o takejto povinnosti, je jej existencia neistá. Ak však súd potvrdí túto platobnú povinnosť, z toho vyplývajúci záväzok a jeho splatnosť vzniká *ex tunc*, t. j. ešte pred dátumom rozhodnutia o riešení krízovej situácie.

[11] Kurzívou zvýraznila generálna advokátka.

[12] V niektorých jazykových verziách sa v článku 53 ods. 3 a článku 60 ods. 2 písm. b) smernice BRRD používa rovnaké slovo. Okrem anglickej jazykovej verzie smernice BRRD je to tak aj vo francúzskej (ktorá v oboch ustanoveniach používa pojem „échu“), nemeckej (ktorá používa pojem „angefallen“), talianskej (odvolávajúcej sa na pojem „maturati“) a chorvátskej jazykovej verzii (ktorá používa pojem „obračunati“). V iných jazykových verziách sa v článku 53 ods. 3 a článku 60 ods. 2 písm. b) smernice BRRD používajú dve odlišné slová. Ako vysvetľuje vnútroštátny súd, španielska jazyková verzia smernice BRRD používa v článku 53 ods. 3 pojem „vencidas“ a v článku 60 ods. 2 pojem „devengados“. Rovnako sa v holandskej jazykovej verzii v článku 53 ods. 3 smernice BRRD používa slovo „vorderbaar“ a v článku 60 ods. 2 smernice BRRD slovo „te betalen“.

[13] Toto konštatoval Súdny dvor už vo veci Banco Santander (Riešenie krízovej situácie Banco Popular II) (bod 48).

26. Sú takéto „potenciálne“ záväzky „vzniknuté“ v zmysle smernice BRRD v okamihu prijatia rozhodnutia o riešení krízovej situácie?

27. Možné sú dva výklady.

28. Na jednej strane možno uvedené záväzky považovať za „vzniknuté“, keďže hneď ako ich súd potvrdí, platí, že existovali, a teda boli splatné pred rozhodnutím o riešení krízovej situácie. Na druhej strane vzhľadom na to, že tieto záväzky závisia od výsledku súdneho konania, v okamihu prijatia rozhodnutia o riešení krízovej situácie by sa mohli považovať len za „potenciálne“ vzniknuté. Inými slovami, mohli by sa považovať za dlhy nesplatené v okamihu riešenia krízovej situácie, a z tohto dôvodu by ich bolo možné chápať ako dlhy, ktoré „nevznikli“.

29. V rozsudkoch vo veciach Banco Santander (Riešenie krízovej situácie Banco Popular) a Banco Santander (Riešenie krízovej situácie Banco Popular II) Súdny dvor vyložil takéto „potenciálne“ záväzky, vo vzťahu ku ktorým je žaloba podaná po prijatí rozhodnutia o riešení krízovej situácie, ako záväzky, ktoré nevznikli, a preto sa na ne vzťahuje rozhodnutie o záchrane pomocou vnútorných zdrojov. To má za následok, že veritelia takýchto „potenciálnych“ záväzkov tak strácajú svoje pohľadávky voči banke v krízovej situácii v rámci uplatnenia postupu záchrany pomocou vnútorných zdrojov. Táto strata má samozrejme vplyv na práva veriteľov založené na práve Únie, vrátane základného práva na účinnú súdnu ochranu. Napriek tomu Súdny dvor v predmetných rozsudkoch dospel k záveru, že verejný záujem na zabránení finančnému kolapsu a zachovaní finančnej stability prevláda nad právami veriteľov založenými na práve Únie.

30. Opierajúc sa o tieto dva rozsudky, Banco Santander a španielska, talianska a portugalská vláda zastávajú názor, že záväzky, ktoré môžu vyplynúť zo súdneho konania, aj keď príslušná žaloba bola podaná *pred* prijatím riešením krízovej situácie, nemožno považovať za „vzniknuté“.

31. Vysvetľujú, že tieto pohľadávky by pravdepodobne znamenali odliv finančných prostriedkov z banky v krízovej situácii a tak by prípadne mohli brániť účinnosti rozhodnutia o riešení krízovej situácie. Preto by sa za „vzniknuté“ v zmysle smernice BRRD mali považovať len pohľadávky alebo práva, ktorých splatnosť bola uznaná rozsudkom príslušného vnútroštátneho súdu pred dátumom rozhodnutia o riešení krízovej situácie.

32. Komisia má však opačný názor. Domnieva sa, že pojem „vznik[u]“, tak ako je použitý v článku 53 ods. 3 smernice BRRD, by mal zahŕňať záväzok alebo povinnosť, ktoré sú v čase riešenia krízovej situácie len „predbežne“ splatné a ktoré by následne vydaný rozsudok iba potvrdil, a to aj po prijatí rozhodnutia o riešení krízovej situácie.

33. Podľa Komisie je tento výklad odôvodnený požiadavkou článku 36 smernice BRRD, aby bolo ocenenie „spravodlivé, obozretné a realistické“. V takomto ocenení by sa mali zohľadniť podmienené záväzky z prebiehajúcich súdnych konaní. Okrem toho sa nezdá byť odôvodnené zamietnuť náhradu škody osobe, ktorá začala súdne konanie pred okamihom prijatia rozhodnutia o riešení krízovej situácie.

34. V prejednávanej veci teda vzniká otázka, či by záujem na finančnej stabilite a na účinnej súdnej ochrane práv veriteľov založených na práve Únie, na ochranu ktorých boli súdne konania začaté pred prijatím rozhodnutia o riešení krízovej situácie, mal byť vyvážený rovnakým spôsobom, ako keď sú tieto konania začaté až po jeho prijatí.

35. Táto otázka sa prejavuje v podobe žiadosti o usmernenie, pokiaľ ide o to, či „potenciálne“ záväzky, ktoré už sú predmetom súdneho konania v okamihu prijatia rozhodnutia o riešení krízovej situácie, treba považovať za „vzniknuté“ v zmysle smernice BRRD. Pri odpovedi na túto otázku budem postupovať nasledovne. Najskôr vysvetlím, prečo považujem tento návrh na začatie prejudiciálneho konania za prípustný (časť B). Z hmotnoprávneho hľadiska začnem stručným pripomenutím odôvodnení, na ktorých sú založené tieto dva rozsudky, v ktorých Súdny dvor usúdil, že smernica BRRD bráni podaniu žalôb *po* prijatí rozhodnutia o riešení krízovej situácie (časť C). Následne prejdem k otázke, či sa rovnaká argumentácia uplatní aj v prípade, ak boli žaloby podané *pred* prijatím rozhodnutia o riešení krízovej situácie (časť D). Na základe mojej analýzy navrhnem Súdnemu dvoru, aby konštatoval, že účel rámca pre riešenie krízových situácií, zavedeného smernicou BRRD, nemôže prevládnuť nad právom na účinnú súdnu ochranu práv spotrebiteľov alebo investorov, založených na práve Únie, v prípade, že je žaloba týkajúca sa týchto práv podaná *pred* prijatím rozhodnutia o riešení krízovej situácie (bod IV.).

B. Prípustnosť

36. Banco Santander spochybňuje prípustnosť tohto návrhu na začatie prejudiciálneho konania. Vysvetľuje, že prejudiciálne otázky by boli pre riešenie sporu vo veci samej irelevantné, keďže vnútroštátny súd sa podľa vnútroštátneho práva údajne rozhodol upustiť od posúdenia toho, či žalobca v prvostupňovom konaní vôbec mal aktívnu legitimáciu.

37. V tejto súvislosti pripomínam, že vnútroštátny súd v zásade zodpovedá za určenie potreby a relevantnosti položených prejudiciálnych otázok, takže pri jeho otázkach platí prezumpcia relevantnosti. Súdny dvor môže odmietnuť odpovedať len vtedy, ak je celkom zjavné, že odpoveď na otázku nemôže byť vo veci samej užitočná. [14]

38. Ako vysvetľuje španielska vláda, odpoveď na tieto prejudiciálne otázky je pre vnútroštátny súd nevyhnutná, pretože ak by Súdny dvor odpovedal tak, že predmetnej žalobe bráni smernica BRRD, vnútroštátny súd by musel žalobu D.E. zamietnuť bez nutnosti skúmať, či D.E. vôbec mal aktívnu legitimáciu.

39. Z toho vyplýva, že nie je úplne zrejmé, že je návrh na začatie prejudiciálneho konania neprípustný. Súdny dvor by preto na otázku vnútroštátneho súdu mal odpovedať.

C. Dva predchádzajúce rozsudky a súčasná situácia

40. Ako som už uviedla, tento návrh na začatie prejudiciálneho konania vychádza z rozsudkov Banco Santander (Riešenie krízovej situácie Banco Popular) a Banco Santander (Riešenie krízovej situácie Banco Popular II). Súdny dvor v týchto rozsudkoch konštatoval, že rozhodnutie o riešení krízovej situácie Banco Popular malo taký účinok, že zabránilo podaniu návrhu na začatie súdneho konania, ktorým sa dotknutí žalobcovia domáhali náhrady škody vyplývajúcej z toho, že banka nedodržala určité štandardy, pokiaľ ide o ponuku finančných nástrojov.

41. Vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok Banco Santander (Riešenie krízovej situácie Banco Popular), išlo o žalobu o neplatnosť podanú dvomi fyzickými osobami, ktoré v roku 2016 nadobudli akcie banky Banco Popular v rámci navýšenia kapitálu, ktoré bolo predmetom verejnej

[14] Pozri napríklad rozsudok z 10. decembra 2018, Wightman a i. (C-621/18, EU:C:2018:999, body 26, 27 a 30 ako aj citovanú judikatúru).

ponuky na upisovanie. Po uplatnení riešenia krízovej situácie uvedenej banky a znížení jej základného imania na nulu v roku 2018 tieto fyzické osoby tvrdili, že ich pôvodný súhlas so zmluvou o kúpe akcií je neplatný, a to okrem iného z dôvodu neúplnosti alebo nepresnosti predmetného prospektu. V prvostupňovom rozsudku vnútroštátny súd zaujal také stanovisko, že právne predpisy Únie v oblasti zodpovednosti za škodu spôsobenú informáciami poskytnutými v prospekte, ako sú obsiahnuté v smernici o prospekte,[15] môžu mať prednosť pred zásadami upravujúcimi riešenie krízových situácií úverových inštitúcií a investičných spoločností zavedenými smernicou BRRD.[16] Preto určil neplatnosť spornej zmluvy o upísaní akcií a nariadil vrátenie sumy investície, ktorú žalobcovia zaplatili, vrátane úrokov.[17]

42. Súdny dvor tento výklad nepotvrdil. Naopak, v prejudiciálnom konaní, ktoré bolo začaté v priebehu konania o odvolaní pred vnútroštátnym súdom Súdny dvor rozhodol, že smernica BRRD umožňuje odchýliť sa od práv založených na iných nástrojoch práva Únie. Vysvetlil, že výnimočná povaha režimu riešenia krízových situácií „znamená, že uplatnenie iných ustanovení práva Únie možno vylúčiť, ak tieto ustanovenia môžu zbaviť postup riešenia krízových situácií potrebného účinku alebo narušiť jeho vykonanie“[18].

43. Preto platí, že aby sa zabezpečila úplná účinnosť postupu riešenia krízových situácií, ktorý predpokladá smernica BRRD, akcionári, ktorých akcie sú zrušené rozhodnutím o riešení krízovej situácie, nemôžu *po* prijatí rozhodnutia o riešení krízovej situácie podať žalobu o neplatnosť alebo o náhradu škody.

44. Vyššie uvedenú logiku rozšíril Súdny dvor vo veci Banco Santander (Riešenie krízovej situácie Banco Popular II) na žaloby podané držiteľmi obligácií, ktoré boli konvertované na akcie pred riešením krízovej situácie a následne zrušené,[19] a žaloby podané držiteľmi obligácií, ktoré boli konvertované na akcie počas riešenie krízovej situácie, ale prevedené na Banco Santander bez náhrady.[20] Rovnako ako vo veci Banco Santander (Riešenie krízovej situácie Banco Popular), aj vo veci Banco Santander (Riešenie krízovej situácie Banco Popular II) podali veritelia žaloby o neplatnosť a o náhradu škody po uplatnení riešenia krízovej situácie, pričom tvrdili, že pôvodná emisia týchto finančných nástrojov, ktoré boli neskôr konvertované na akcie, bola nezákonná.[21] Aj v týchto veciach Súdny dvor rozhodol, že žalobu o náhradu škody alebo o neplatnosť pôvodných obligácií nemožno podať *po* prijatí rozhodnutia o riešení krízovej situácie.[22]

45. V prejednávanej veci je situácia podobná. Najviac sa približuje situácii vo veciach C-775/22 a C-779/22, prvým dvom z troch spojených vecí vo veci Banco Santander (Riešenie krízovej situácie Banco Popular II), keďže obligácie, ktorých zákonnosť nákupu D.E. spochybňuje, boli konvertované na akcie pred riešením krízovej situácie banky Banco Popular. Dôležitý rozdiel medzi danými dvomi vecami však spočíva v tom, že žalobcovia v predchádzajúcich konaniach podali svoje žaloby na súd až *po* uplatnení riešenia krízovej situácie banky Banco Popular, zatiaľ čo D.E. podal svoju žalobu približne osem mesiacov *pred* prijatím rozhodnutia o riešení krízovej situácie.

15 Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2003/71/ES zo 4. novembra 2003 o prospekte, ktorý sa zverejňuje pri verejnej ponuke cenných papierov alebo ich prijatí na obchodovanie, a o zmene a doplnení smernice 2001/34/ES (Ú. v. EÚ L 345, 2003, s. 64; Mim. vyd. 06/007, s. 356).

16 Pozri rozsudok Banco Santander (Riešenie krízovej situácie Banco Popular II) (bod 23).

17 Pozri rozsudok Banco Santander (Riešenie krízovej situácie Banco Popular II) (bod 22).

18 Pozri rozsudok Banco Santander (Riešenie krízovej situácie Banco Popular II) (bod 37).

19 O takúto situáciu išlo vo veciach C-775/22 a C-779/22.

20 Taká bola situácia vo veci C-794/22.

21 Pozri rozsudok Banco Santander (Riešenie krízovej situácie Banco Popular II) (body 29 a 37).

22 Pozri rozsudok Banco Santander (Riešenie krízovej situácie Banco Popular II) (body 61 a 70).

46. Preto je potrebné najskôr pochopiť dôvody, ktoré viedli Súdny dvor k záveru, že smernica BRRD bráni podaniu žalôb o neplatnosť alebo o náhradu škody po prijatí rozhodnutia o riešení krízovej situácie. Až potom je možné si položiť otázku, či sa rovnaká logika uplatňuje aj na situáciu, keď sú takéto žaloby podané pred dátumom prijatia rozhodnutia o riešení krízovej situácie.

47. V rozsudkoch Banco Santander (Riešenie krízovej situácie Banco Popular) a Banco Santander (Riešenie krízovej situácie Banco Popular II) Súdny dvor spresnil, že výnimku z iných ustanovení práva Únie, ktoré priznávajú práva jednotlivcom, možno vysvetliť „prevažujúcim všeobecným záujmom“ na „zachova[ní] finančn[ej] stabilit[y] členských štátov“ vo výnimočnom a naliehavom hospodárskom kontexte. [23]

48. Súdny dvor uviedol, že ak by sa mali uplatniť tieto ďalšie ustanovenia práva Únie, ako je napríklad smernica o prospekte, mohlo by to „zbaviť postup riešenia krízových situácií potrebného účinku alebo narušiť jeho vykonanie“ [24].

49. Je to tak preto, lebo pokiaľ by bolo vyhovené žalobe o neplatnosť, ako aj žalobe o náhradu škody, vyžadovalo by sa, aby banka, ktorej krízová situácia sa rieši, alebo jej právny nástupca v plnej výške vrátili sumy investované pri upísaní akcií (alebo obligácií konvertovaných na akcie), ktoré však boli odpísané v dôsledku tohto rozhodnutia o riešení krízovej situácie. Podľa Súdneho dvora by teda takéto žaloby spochybnili celé ocenenie, na ktorom je založené rozhodnutie o riešení krízovej situácie. [25]

50. Pri oceňovaní sú povinnosti nahradiť alebo zaplatiť škodu, ktoré by mohli byť potvrdené v rámci žalôb pred súdmi, len „potenciálnymi“ záväzkami banky, ktorej krízová situácia sa rieši, keďže ich existencia závisí od výsledku prebiehajúcich súdnych konaní. Okrem toho, ak sa v čase oceňovania, ktoré je základom pre rozhodnutie o riešení krízovej situácie, ešte nezačalo súdne konanie, orgány pre riešenie krízových situácií by si neboli vedomé existencie takýchto „potenciálnych“ záväzkov.

51. Súdny dvor preto konštatoval, že „potenciálne“ záväzky, ktoré sú predmetom žalôb podaných *po* dátume prijatia rozhodnutia o riešení krízovej situácie, sa musia vykladať ako záväzky, ktoré nie sú „[vzniknuté]“, a teda na všetky účely uhradené, tak ako to stanovuje článok 53 ods. 3 smernice BRRD a ako to vyplýva z prvého pododseku článku 60 ods. 2 tejto smernice. [26]

52. Dôvodom pre uvedené je skutočnosť, že v dôsledku úspešnej žaloby by retroaktívne vznikli záväzky, ktoré neboli zohľadnené v čase prijatia rozhodnutia o riešení krízovej situácie, čím by sa znížila suma kapitálových nástrojov, ktoré sú predmetom záchrany pomocou vnútorných zdrojov. [27]

[23] V tejto súvislosti pozri Banco Santander (Riešenie krízovej situácie Banco Popular) (bod 37), zopakované v Banco Santander (Riešenie krízovej situácie Banco Popular II) (bod 56).

[24] Pozri Banco Santander (Riešenie krízovej situácie Banco Popular) (body 37 a 40) a Banco Santander (Riešenie krízovej situácie Banco Popular II) (bod 56).

[25] Pozri Banco Santander (Riešenie krízovej situácie Banco Popular II) (bod 43). Taktiež pozri Banco Santander (Riešenie krízovej situácie Banco Popular II) (bod 59).

[26] Pozri v tomto zmysle rozsudok Banco Santander (Riešenie krízovej situácie Banco Popular) (body 41 a 42).

[27] Pozri v tomto zmysle pozri rozsudok Banco Santander (Riešenie krízovej situácie Banco Popular II) (bod 53).

53. Inými slovami Súdny dvor rozhodol, že pojem „vzniknuté“ záväzky alebo nároky v zmysle článku 53 ods. 3 smernice BRRD vylučuje tie druhy pohľadávok, ktoré by vyplývali z úspešných žalôb podaných *po* prijatí predmetného rozhodnutia o riešení krízovej situácie. [28]

54. Vo veciach Banco Santander (Riešenie krízovej situácie Banco Popular) a Banco Santander (Riešenie krízovej situácie Banco Popular II) však Súdny dvor nebol požiadaný o to, aby rozhodol, či rovnaká logika bráni aj žalobám o neplatnosť a o náhradu škody, ak sú tieto žaloby podané *pred* dátumom prijatia rozhodnutia o riešení krízovej situácie.

55. Záväzky banky, ktorej krízová situácia sa rieši, sú v takomto scenári tiež len „potenciálnymi“ záväzkami, keďže ich existencia nie je istá, kým nie je známy výsledok súdneho konania. V tomto scenári však už v čase posudzovania záväzkov banky, ktorej krízová situácia sa rieši, prebieha konanie pred súdom.

56. Zostáva teda nezodpovedaná otázka, či „potenciálne“ záväzky, ktoré sú podmienené súdnym konaním začatým *pred* prijatím rozhodnutia o riešení krízovej situácie, ale o ktorých v čase prijatia tohto rozhodnutia o riešení krízovej situácie ešte nebolo rozhodnuté, treba považovať za „vzniknuté“ v zmysle smernice BRRD.

57. Podľa môjho názoru, aj keď odôvodnenie rozsudkov Banco Santander Riešenie krízovej situácie Banco Popular) a Banco Santander (Riešenie krízovej situácie Banco Popular II) je do veľkej miery uplatniteľné aj na situáciu, o akú ide v prejednávanej veci, existujú ďalšie faktory, ktoré si vyžadujú odlišný výklad. Práve týmto faktorom sa teraz budem venovať.

D. Sú „potenciálne“ záväzky, ktoré sú predmetom súdneho konania začatého pred prijatím rozhodnutia o riešení krízovej situácie, „vzniknuté“ alebo „nevzniknuté“?

1. Účel smernice BRRD – môžu nároky v prebiehajúcich súdnych konaniach ohroziť rozhodnutie o riešení krízovej situácie?

58. Ako som už vysvetlila, rozsudky vo veciach Banco Santander (Riešenie krízovej situácie Banco Popular) a Banco Santander (Riešenie krízovej situácie Banco Popular II) vychádzajú z úvahy, že účel smernice BRRD – zabezpečiť stabilitu finančného systému – môže byť ohrozený, ak by ocenenie aktív banky, na základe ktorého je prijaté rozhodnutie o riešení krízovej situácie, mohlo byť následne zmenené na základe súdneho konania začatého na návrh podaný po prijatí rozhodnutia o riešení krízovej situácie.

59. Podľa môjho názoru nemožno rovnakú logiku zo širšieho hľadiska uplatniť aj na „potenciálne“ záväzky, to znamená tie, ktoré by mohli vzniknúť, ak by žaloba podaná pred prijatím rozhodnutia o riešení krízovej situácie bola úspešná.

60. Pokiaľ ide o ocenenie aktív banky, ktorej krízová situácia sa rieši, existuje významný rozdiel medzi žalobami podanými pred ocenením a žalobami podanými po ňom. Prvé z nich sú známe alebo aspoň majú potenciál byť známe odhadcovi a následne orgánom pre riešenie krízových situácií. Naopak, odhadca alebo príslušný orgán nemôže predvídať druhé uvedené žaloby.

[28] Pozri Banco Santander (Riešenie krízovej situácie Banco Popular II) (body 49 a 50).

61. Vzhľadom na tento rozdiel, ak by sa uplatnil taký výklad týchto konaní, že predstavujú „vzniknutý“ záväzok, ohrozilo by to postup riešenia krízovej situácie a zbavilo by sa rozhodnutie o riešení krízovej situácie jeho praktického účinku?

62. Komisia tvrdí, že ak by sa dodržali zásady oceňovania, zaobchádzanie so žalobami podanými pred prijatím rozhodnutia ako so vzniknutými záväzkami, by neohrozilo účinnosť postupu riešenia krízových situácií.

63. Banco Santander naopak tvrdí, že takéto zaobchádzanie s potenciálnymi, ale neistými záväzkami by mohlo odrádzať od nadobudnutia banky, ktorej krízová situácia sa rieši, a tým spochybniť účinnosť nástroja odpredaja obchodnej činnosti v kombinácii s nástrojom záchrany pomocou vnútorných zdrojov, ako to bolo v prípade riešenia krízovej situácie banky Banco Popular.

64. Podľa článku 36 ods. 1 smernice BRRD musí byť každé opatrenie na riešenie krízovej situácie založené na „spravodliv[om], obozretn[om] a realistick[om] ocenen[í] aktív a záväzkov“ subjektu v krízovej situácii. [29]

65. Inými slovami, ocenenie musí poskytovať realistický obraz o tom, do akej miery môže „potenciálny záväzok“ predstavovať stratu na aktívach banky, ktorej krízová situácia sa rieši.

66. Zatiaľ čo pri oceňovaní subjektu, ktorého krízová situácia sa rieši, nemožno zohľadniť „potenciálne“ záväzky vyplývajúce zo súdnych konaní, ktoré sa v danom čase ešte nezačali, nemožno to isté povedať o konaniach, ktoré v danom čase prebiehajú.

67. Preto v rozsahu, v akom sa „potenciálne“ záväzky, ktoré sú podmienené výsledkom *prebiehajúcich* súdnych konaní, môžu zohľadniť v okamihu riešenia krízovej situácie, takéto konania nie sú spôsobilé ohroziť proces riešenia krízovej situácie.

68. Je pravda, že smernica BRRD neupravuje spôsob stanovenia záväzkov predpokladaných v jej článku 36. [30]

69. Z prvej správy o ocenení pri riešení krízovej situácie banky Banco Popular z 5. júna 2017 je však zjavné, že táto správa bola „vypracovaná s prihliadnutím na… kritériá metodiky oceňovania uvedené v kapitole II“ [31] platných regulačných technických noriem Európskeho orgánu pre

[29] Okrem toho sa v článku 36 odseku 3 a 4 smernice BRRD vysvetľuje, že „cieľom ocenenia je posúdiť hodnotu aktív a záväzkov“ dotknutej inštitúcie, s cieľom zabezpečiť, aby sa „vo všetkých prípadoch… všetky straty vo vzťahu k aktívam inštitúcie alebo subjektu… plne zaúčtovali v okamihu uplatnenia nástrojov riešenia krízových situácií alebo výkonu právomoci odpísať alebo konvertovať príslušné kapitálové nástroje“. Okrem toho, ako sa stanovuje v relevantnej časti článku 36 ods. 5 a 6, ocenenie sa „zakladá… na obozretných predpokladoch, okrem iného pokiaľ ide o miery zlyhania a závažnosti strát“, a „doplní [sa] aktualizovanou súvahou“ a „zoznamom neuhradených súvahových a podsúvahových záväzkov vykázaných v knihách a záznamoch [predmetnej] inštitúcie alebo subjektu“.

[30] Treba však poznamenať, že v roku 2019 Jednotná rada pre riešenie krízových situácií zverejnila rámec pre oceňovanie s cieľom stanoviť zásady a metodiky pre správy o ocenení pre rozhodnutia o riešení krízových situácií, v ktorých sa odhadcovi nariaďuje, aby zohľadnil „podmienené záväzky súvisiace so súdnymi spormi“; pozri Jednotná rada pre riešenie krízových situácií, Rámec pre oceňovanie, február 2019, s. 22, dostupné na https://www.srb.europa.eu/system/files/media/document/2019-02-01%20Framework%20for%20Valuation.pdf.

[31] Pozri Jednotná rada pre riešenie krízových situácií, Správa o ocenení na účely článku 20 ods. 5 písm. a) nariadenia (EÚ) č. 806/2014, ktorou sa informuje, či sú splnené podmienky na uplatnenie postupu riešenia krízovej situácie alebo podmienky na odpisovanie alebo konverziu kapitálových nástrojov, 5. júna 2017, dostupné na: https://www.srb.europa.eu/system/files/media/document/valuation_1_report_updated_on_30_10_2018.pdf (ďalej len „prvá správa o ocenení“), s. 1.

bankovníctvo [32]. V príslušnej časti týchto predpisov sa stanovuje, že „odhadca sa osobitne zameriava na… právne spory a regulačné opatrenia, z ktorých očakávané peňažné toky môžu byť predmetom rôznych stupňov neistoty týkajúcej sa sumy a/alebo časového hľadiska“ [33].

70. Z druhej správy o ocenení zo 6. júna 2017, na ktorú sa Banco Santander odvoláva vo svojich pripomienkach, je tiež zrejmé, že pri oceňovaní banky Banco Popular bol v jej účtovných výkazoch zohľadnený odhad straty reálnej hodnoty v súvislosti so súdnymi spormi týkajúcimi sa „nárokov z nesprávneho predaja konvertibilných poukážok“ [34]. Ako sa uvádza vo vysvetľujúcom dokumente ku tretej správe o ocenení, tieto zahŕňajú s najlepším a najhorším scenárom pohľadávky vyplývajúce z podriadených obligácií II/2012, t. j. práve tých finančných nástrojov, o ktoré ide v tejto veci. [35]

71. Banco Santander tvrdí, že vzhľadom na mimoriadnu naliehavosť, s akou sa zvyčajne uskutočňuje riešenie krízovej situácie, môžu nastať prípady, keď k oceneniu dôjde na základe správy, ktorá nezohľadňuje všetky prebiehajúce súdne konania.

72. Hoci je skutočne možné, že niektoré prebiehajúce súdne spory nebudú zohľadnené, takáto miera neistoty je zrejmá pri každom „inventarizačnom“ procese, a tak je logické, že tvorí súčasť všeobecného rizika, ktoré podstupuje nadobúdajúci subjekt.

73. Okrem toho, ako poznamenala španielska vláda, potenciálne záväzky vyplývajúce zo súdnych konaní, o aké ide v tejto veci, sa aspoň do určitej miery odrážajú vo verejne dostupných finančných výkazoch banky. V tejto súvislosti konštatujem, že z bodov 3 a 5 rozhodnutia o riešení krízovej situácie vyplýva, že Banco Popular je materskou spoločnosťou skupiny Banco Popular Group a je kótovaná na španielskej burze cenných papierov, t. j. na regulovanom trhu v zmysle článku 4 ods. 14 smernice MiFID I. Na základe Medzinárodných účtovných noriem musia verejne obchodované spoločnosti na takýchto trhoch zostavovať svoje konsolidované účtovné závierky v zhode s určitými s medzinárodnými účtovnými normami, [36] ktoré Komisia prijíma v podobe

[32] Európsky orgán pre bankovníctvo, Regulačné technické normy o oceňovaní na účely riešenia krízových situácií a o oceňovaní na určenie rozdielov v zaobchádzaní po riešení krízových situácií podľa smernice 2014/59/EÚ o ozdravení a riešení krízových situácií úverových inštitúcií a investičných spoločností (EBA/RTS/2017/05 a EBA/RTS/2017/06) (ďalej len „technické normy EBA“), 23. mája 2017, dostupné na: https://www.eba.europa.eu/documents/10180/1853532/88566587-ff6f-4116-a08e-282eb4ea2f78/Final%20draft%20RTSs%20on%20valuation%20in%20resolution%20(EBA-RTS-2017-05%20&%20EBA-RTS-2017-06).pdf.

[33] Pozri článok 8 technických noriem EBA.

[34] Pozri bod 2.4 „Predbežnej hodnotiacej správy Hippocrates – scenár predaja obchodnej činnosti“ zo 6. júna 2017, dostupnej na: https://www.srb.europa.eu/system/files/media/document/2023-08-25_BPE_%20Revised%20NCV_Valuation-2-Report.pdf (v ktorej Deloitte zdôrazňuje to, že „akceptovali sme odhad straty reálnej hodnoty ako primeraný, ale upravili sme smerom nahor počet dotknutých zákazníkov, s najlepším a najhorším scenárom.“) Prvá správa o ocenení z 5. júna 2017 neodráža žiadne podrobnosti o odhadoch straty reálnej hodnoty vyplývajúcich zo súdnych sporov; pozri https://www.srb.europa.eu/system/files/media/document/valuation_1_report_updated_on_30_10_2018.pdf.

[35] Pozri bod 5.11.2 vysvetľujúceho dokumentu spoločnosti Deloitte o oceňovaní rozdielov v zaobchádzaní, Banco Popular Español, 18. decembra 2019, dostupné na: https://www.srb.europa.eu/system/files/media/document/annex_ii_-_clarification_document_en.pdf.

[36] Pozri článok 4 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1606/2002 z 19. júla 2002 o uplatňovaní medzinárodných účtovných noriem (Ú. v. ES L 243, 2002, s. 1; Mim. vyd. 13/029, s. 1606/2002, ďalej len „nariadenie o medzinárodných účtovných normách“). Ako sa ďalej vysvetľuje v článku 2 uvedeného nariadenia, „‚medzinárodné účtovné normy‘ znamenajú Medzinárodné účtovné normy (IAS), Medzinárodné normy pre finančné výkazníctvo (IFRS) a súvisiace interpretácie (interpretácie SIC-IFRIC), následné zmeny týchto noriem a súvisiacich interpretácií, budúce normy a súvisiace interpretácie, ktoré vydá alebo schváli Rada pre medzinárodné účtovné normy (IASB)“.

právnych aktov Únie.[37] Medzi mnohými[38] normami, ktoré Komisia prijala v podobe právneho aktu Únie v čase prijatia rozhodnutia o riešení krízovej situácie v prejednávanej veci, boli osobitné požiadavky, aby sa v účtovnej závierke zohľadnila neistota vyplývajúca okrem iného z prípadných nákladov „na prebiehajúce súdne spory“[39].

74. Preto nepovažujem za presvedčivé ani správne tvrdiť, že prebiehajúce súdne spory vrátane sporov súvisiacich s nesprávnym predajom kapitálových nástrojov by sa neodrážali v ocenení banky na účely riešenia krízovej situácie. To platí najmä vtedy, ak sa oceňovanie uskutočňuje v súlade so zásadami „spravodlivého, obozretného a realistického oceňovania“ v zmysle článku 36 smernice BRRD.[40]

75. Preto na rozdiel od žalôb podaných až po prijatí rozhodnutia o riešení krízovej situácie nemožno žaloby podané predtým považovať za spôsobilé spochybniť ocenenie, na základe ktorého bolo rozhodnutie o riešení krízovej situácie prijaté.

76. Účel smernice BRRD teda nevyžaduje, aby boli takéto pohľadávky vylúčené z pojmu „vzniknuté“ záväzky v zmysle článku 53 ods. 3 a článku 60 ods. 2 smernice BRRD.

2. Vyváženie účelu postupu riešenia krízovej situácie a práva na účinnú súdnu ochranu

77. Vzhľadom na naliehavosť riešenia krízových situácií a neistotu týkajúcu sa toho, či je ocenenie za takýchto podmienok schopné zohľadniť všetky „potenciálne“ záväzky, dalo by sa namietať, že oveľa jednoduchším riešením by sa mohlo zdať konštatovanie, že pohľadávky založené na súdnych konaniach, ktoré ku dátumu prijatia rozhodnutia o riešení krízovej situácie prebiehajú, by sa mali považovať za „nevzniknuté“ záväzky, a preto by sa mali uhradiť prostredníctvom mechanizmu záchrany pomocou vnútorných zdrojov. Mohlo by sa dokonca stať, že potenciálni nadobúdatelia zlyhávajúcej banky by boli viac motivovaní súhlasiť s prevzatím, ak by aktíva, ktoré majú nadobudnúť, boli zbavené *akýchkoľvek* „potenciálnych“ záväzkov vrátane tých, ktoré sú podmienené prebiehajúcimi súdnymi konaniami. Týmto spôsobom sa môže lepšie splniť cieľ spočívajúci v zabezpečení účinnosti postupu riešenia krízových situácií.

78. Nemalo by sa však zabudnúť na to, že toto riešenie by tiež anulovalo práva, ktoré právnym subjektom vyplývajú z práva Únie, ako napríklad zo smernice o prospekte a smernice MiFID I.

[37] Pozri článok 3 ods. 1 a 4 nariadenia o medzinárodných účtovných normách.

[38] Podľa nariadenia Komisie (ES) č. 1126/2008 z 3. novembra 2008, ktorým sa v súlade s nariadením Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1606/2002 prijímajú určité medzinárodné účtovné štandardy [Ú. v. EÚ L 320, 2008, s. 1, ďalej len „nariadenie (ES) č. 1126/2008“], Komisia prijala „všetky štandardy predložené Radou pre medzinárodné účtovné štandardy (IASB) a všetky interpretácie predložené Výborom pre interpretáciu medzinárodného finančného výkazníctva (IFRIC), ktoré boli v plnom rozsahu prijaté v rámci Spoločenstva k 15. októbru 2008, s výnimkou štandardu IAS 39 (súvisiaceho s vykazovaním a oceňovaním finančných nástrojov), z ktorého sa nepoužilo len niekoľko častí“ (pozri odôvodnenie 2 a článok 2 uvedeného nariadenia).

[39] Pozri odsek 117 medzinárodného účtovného štandardu 1 v prílohe k nariadeniu (ES) č. 1126/2008, v ktorom sa v znení platnom v čase prijatia rozhodnutia o riešení krízovej situácie v príslušnej časti vysvetľuje, že na „určenie účtovnej hodnoty niektorého majetku a záväzkov je potrebný odhad účinkov neistých budúcich udalostí na tento majetok a záväzky [uvedené vo výkaze ziskov a strát, n]apríklad… rezerv, ktoré závisia od výsledku prebiehajúcich sporov. … V týchto odhadoch sú zahnuté predpoklady o takých položkách, ako sú úpravy peňažných tokov alebo diskontných sadzieb na základe rizika“. Pozri tiež odsek 34 medzinárodného účtovného štandardu 11 tej istej prílohy, ktorý sa týka zmluvných nákladov, ktoré musia byť uznané za náklady, medzi ktoré patrí „výsled[ok] prebiehajúceho právneho konania“ a ktoré si podľa odseku 36 a nasl. medzinárodného účtovného štandardu 37 vyžadujú ocenenie najlepšími odhadmi.

[40] Ako vysvetľujem v poznámke pod čiarou 34 vyššie, vo veci Banco Popular spoločnosť Deloitte v skutočnosti upravila počet dotknutých zákazníkov vyplývajúci z takého typu konania, aký predstavujú konania v prejednávanej veci, a snažila sa tak zohľadniť presnejší odhad straty reálnej hodnoty.

79. Takéto práva sú chránené právom na účinnú súdnu ochranu, ktoré predstavuje všeobecnú zásadu práva Únie, v súčasnosti vyjadrenú v prvom odseku článku 47 Charty základných práv Európskej únie. Toto základné právo zaručuje každému, kto tvrdí, že jeho práva vyplývajúce z práva Únie boli porušené, prístup k súdu s právomocou poskytnúť účinné súdne prostriedky nápravy.

80. Tým, že Banco Santander a španielska, talianska a portugalská vláda presadzujú, aby sa prebiehajúce súdne konania považovali na účely smernice BRRD za „nevzniknuté“, v podstate uvádzajú, že z toho vyplývajúci zásah do práva na účinný prostriedok nápravy je odôvodnený.

81. Vo veci Banco Santander (Riešenie krízovej situácie Banco Popular II), v ktorej sa žalobcovia okrem iného odvolávali na svoje právo na účinnú súdnu ochranu, Súdny dvor pripomenul, že toto právo nie je absolútne a môže podliehať obmedzeniam v záujme iných dôležitých všeobecných záujmov, ako je zachovanie finančnej stability. [41]

82. Súdny dvor bez poskytnutia väčších podrobností v rámci vyvažovania záujmov konštatoval, že treba uprednostniť záujem na stabilite finančného systému pred účinnou ochranou práv investorov založených na práve Únie. Súdny dvor vychádzal zo svojej predchádzajúcej judikatúry, v ktorej rozhodol, že „hoci je v jednoznačnom všeobecnom záujme, aby sa v celej Únii zabezpečila silná a konzistentná ochrana investorov, nemožno vychádzať z toho, že tento záujem za každých okolností prevláda nad všeobecným záujmom zabezpečenia stability finančného systému“ [42].

83. Súdny dvor si však vo vyššie citovanom bode dal pozor na to, aby uviedol, že nemožno vychádzať z toho, že záujem investorov „za každých okolností“ prevláda nad všeobecným záujmom stability finančného systému.

84. Pokiaľ sa na prebiehajúce súdne konania hľadí ako na „vzniknuté“ záväzky, tento cieľ finančnej stability nie je ohrozený, a to podľa tej istej logiky, ako platí, že tento cieľ ohrozený, pokiaľ sa umožní podanie žalôb po vydaní rozhodnutia o riešení krízovej situácie. Dôvodom je to, že ocenenie, na ktorom je založené rozhodnutie o riešení krízovej situácie, by malo zohľadňovať prebiehajúce súdne konania. Z uvedeného hľadiska sa prejednávaná vec líši od okolností, o ktoré išlo vo veciach Banco Santander (Riešenie krízovej situácie Banco Popular) a Banco Santander (Riešenie krízovej situácie Banco Popular II).

85. Okrem toho, zatiaľ čo v uvedených dvoch veciach investori ešte nevyužili svoje právo na prístup k súdu na ochranu svojich práv vyplývajúcich z práva Únie pred tým, ako bolo do týchto práv zasiahnuté rozhodnutím o riešení krízovej situácie, za okolností prejednávanej veci si D.E. bol vedomý svojich práv a povinností a podnikol kroky na ich ochranu v čase pred prijatím rozhodnutia o riešení krízovej situácie, ktoré zmenilo rámec, v ktorom sa nachádzal.

86. Ak by samotné rozhodnutie o riešení krízovej situácie mohlo bez ďalšieho spôsobiť zastavenie prebiehajúceho súdneho konania, predstavovalo by to významný zásah do práva na účinnú súdnu ochranu. [43]

[41] Rozsudok Banco Santander (Riešenie krízovej situácie Banco Popular II) (bod 80).

[42] Rozsudok Banco Santander (Riešenie krízovej situácie Banco Popular II) (bod 81).

[43] Pozri analogicky rozsudok z 29. apríla 2021, Banco de Portugal a i. (C-504/19, EU:C:2021:335, bod 63).

87. Podľa môjho názoru si teda okolnosti prejednávanej veci vyžadujú, aby Súdny dvor priznal na jednej strane väčšiu váhu právu investorov na účinnú ochranu ich práv vyplývajúcich z práva Únie v súdnych konaniach začatých pred prijatím rozhodnutia o riešení krízovej situácie a na druhej strane menšiu váhu cieľu finančnej stability, keďže tento cieľ je dosiahnuteľný aj vtedy, keď sa uprednostní účinná súdna ochrana.

88. Tým, že D.E. podal žalobu na ochranu svojich práv vyplývajúcich z práva Únie približne osem mesiacov pred prijatím rozhodnutia o riešení krízovej situácie, a teda logicky úplne nezávisle od tohto následného konania, ocitol sa v inom postavení ako ostatní akcionári podriadených obligácií II/2012. [44]

89. Zásada *iura vigilantibus*, ktorá je dodržaná, ak sa prebiehajúcim žalobám v rámci vyvažovania pripisuje náležitá váha, je ďalším argumentom pre vyššie uvedený záver, že by predstavovalo neodôvodnené obmedzenie práva na účinný prostriedok nápravy, ak by Súdny dvor vykladal smernicu BRRD v tom zmysle, že umožňuje retroaktívne vylúčenie súdnych konaní, ktoré boli začaté pred prijatím rozhodnutia o riešení krízovej situácie a ktoré v danom čase stále prebiehajú.

90. Okrem toho by takéto riešenie posilnilo dôveru v súdny systém, ktorú by opačný záver mohol narušiť.

91. Záverom je, že obmedzenie práva na účinnú súdnu ochranu investorov založených na práve Únie nemožno odôvodniť cieľom zachovať finančnú stabilitu v situácii, keď sa súdne konanie na ochranu práva založeného na práve Únie začne na návrh podaný pred prijatím rozhodnutia o riešení krízovej situácie a nezávisle od neho.

3. Ďalšie otázky

a) Kto by mal znášať náklady spojené s porušením práv veriteľov banky, ktorej krízová situácia sa rieši, vyplývajúcich z práva Únie?

92. Zamyslenie si zasluhujú niektoré ďalšie tvrdenia banky Banco Santander.

93. Táto banka tvrdí, že prebiehajúce konania treba považovať za „nevzniknuté“ záväzky, pretože inak by tieto „potenciálne“ záväzky prešli na ňu ako na banku, ktorá je právnym nástupcom, hoci aj táto banka nemala nič spoločné so žalobami proti banke Banco Popular, ktoré sú základom prebiehajúcich súdnych konaní.

94. D.E. tvrdí, že za okolností prejednávanej veci došlo k porušeniu kogentného ustanovenia smernice MiFID I, ktorého cieľom je ochrana kupujúcich finančných nástrojov pred nevhodnými nákupmi. Tieto pravidlá zahŕňajú test „primeranosti“ stanovený v článku 19 ods. 5 smernice

[44] Pozri v rovnakom zmysle návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Richarda de la Tour vo veci Banco Santander (Riešenie krízovej situácie Banco Popular) (C-410/20, EU:C:2021:976, bod 65) (v ktorých v súvislosti s tvrdením o porušení rovnosti vysvetľuje, že „akcionári, ktorí nadobudli svoje cenné papiere na základe chybného alebo nepresného prospektu, sa objektívne nenachádzajú v rovnakej situácii v závislosti od toho, či dosiahli súdne rozhodnutie pred rozhodnutím o riešení krízovej situácie alebo či vedú súdne konanie až po vydaní tohto rozhodnutia“).

MiFID I, ktorý spravidla [45] vyžaduje, aby finančné inštitúcie získali informácie o skúsenostiach a znalostiach klienta, aby si uvedomil riziká spojené s investičnou službou alebo transakciou a v prípade potreby tohto klienta upozornili. [46]

95. Porušenie týchto pravidiel môže viesť k neplatnosti zmluvy, na základe ktorej bol príslušný finančný nástroj nadobudnutý, a oprávňuje kupujúceho na vrátenie kúpnej ceny spolu s úrokmi alebo na náhradu škody.

96. Podľa názoru banky Banco Santander vzhľadom na to, že D.E. bol v čase riešenia krízovej situácie akcionárom banky Banco Popular, v súlade so zásadou, podľa ktorej by mali akcionári znášať straty ako prví, [47] by sa jeho pohľadávka mala považovať za nevzniknutú, a teda uhradenú pred prevodom akýchkoľvek „vzniknutých“ záväzkov na subjekt, ktorý je právnym nástupcom.

97. Podľa môjho názoru nárok D.E. na náhradu škody, ktorý by bol potvrdený v prípade úspešnej žaloby, nebráni tomu, aby akcie, ktoré vlastnil pred vydaním rozhodnutia vnútroštátneho súdu, boli zrušené v rámci riešenia krízovej situácie, alebo, aby boli jeho obligácie konvertované na akcie a zrušené alebo prevedené bez náhrady. Úspešný výsledok prebiehajúcich súdnych konaní by postavil D.E. do pozície iného typu veriteľa. Jeho pohľadávka by nebola pohľadávkou investora do obligácií, ale vyplynula by skôr z nesprávneho predaja týchto obligácií, ktorých by už viac nebol vlastníkom. Povinnosť banky Banco Santander uspokojiť túto pohľadávku by sa považoval za existujúci a splatný (to znamená, že by bol po dobe splatnosti) pred prijatím rozhodnutia o riešení krízovej situácie, rovnako ako ostatné „vzniknuté“ záväzky.

98. Banco Santander sa domnieva, že táto pohľadávka by sa mala napriek tomu považovať za nevzniknutú v čase riešenia krízovej situácie. Strata, ktorú D.E. utrpel v dôsledku rozhodnutia o záchrane pomocou vnútorných zdrojov, by sa teda mala kvalifikovať ako taký druh straty, ktorú utrpel ktorýkoľvek iný veriteľ s pohľadávkou, ktorá v čase riešenia krízovej situácie ešte nie je uspokojená, t. j. s takým druhom pohľadávky, ktorá je uhradená z dôvodu záchrany pomocou vnútorných zdrojov. Takíto veritelia majú práva na základe „zásady neznevýhodnenia veriteľa“ [48]. Podľa tejto zásady veriteľ, ktorý po ocenení a porovnaní dvoch postupov (riešenie krízovej situácie a bežné konkurzné konanie) zistí, že má právo na úhradu svojej pohľadávky alebo jej časti, môže na základe článku 75 smernice BRRD požadovať rozdiel sumy oproti sume vyplatenej v rámci postupu riešenia krízovej situácie. [49] Takýto záväzok by preto podľa banky Banco Santander mal byť znášaný spoločne a nemal by ho niesť právny nástupca banky, ktorej krízová situácia sa rieši. Takéto riešenie by však zjavne neumožnilo vrátiť D.E. celú sumu, ktorá mu prináleží, hoci by ho aj úspešný výsledok jeho súdneho konania na vrátenie tejto sumy oprávňoval.

[45] Pozri rozsudok z 30. mája 2013, Genil 48 a Comercial Hostelera de Grandes Vinos (C-604/11, EU:C:2013:344, bod 31). Pozri aj body 39 a 47 tohto rozsudku, v ktorých sa zdôrazňuje, že účelom článku 19 smernice MiFID I je okrem iného ochrana investorov.

[46] Pozri článok 19 ods. 5 smernice MiFID I v spojení s odôvodneniami 58 až 60 a článkami 36 a 37 vykonávacej smernice MiFID I. Ako sa však zdôrazňuje v článku 36 druhom odseku vykonávacej smernice MiFID I, „investičná spoločnosť je oprávnená predpokladať, že profesionálny klient mal potrebné skúsenosti a znalosti, aby si uvedomil riziká spojené s konkrétnymi investičnými službami alebo transakciami, alebo s druhmi transakcie alebo produktu, pre ktoré je tento klient klasifikovaný ako profesionálny klient“.

[47] Pozri článok 34 ods. 1 písm. a) smernice BRRD.

[48] Pokiaľ bol uplatnený nástroj záchrany pomocou vnútorných zdrojov, ako je vyjadrený v článku 73 písm. b) smernice BRRD, táto zásada vyžaduje, aby „akcionárom a veriteľom, ktorých nároky sa odpísali alebo konvertovali na vlastný kapitál, nevznikli väčšie straty, ako by vznikli, ak by sa inštitúcia, ktorej krízová situácia sa rieši, likvidovala na základe bežného konkurzného konania“.

[49] Mechanizmus financovaní riešenia krízových situácií je mechanizmus, ktorý musia členské štáty zaviesť na základe článku 100 smernice BRRD a ktorý umožňuje spoločné znášanie takých druhov finančného zaťaženia, ktoré sú uvedené v článku 101 tejto smernice.

99. Pokiaľ by však tento „potenciálny“ záväzok prešiel na právneho nástupcu banky, v prejednávanej veci na banku Banco Santander, pohľadávka D.E. by zostala zachovaná v plnej výške, ak by jeho súdne konanie bolo úspešné. Toto riešenie by bolo v súlade s navrhovaným vyvážením výsledkov za okolností, keď veriteľ podal žalobu na ochranu svojich práv vyplývajúcich z práva Únie pred prijatím rozhodnutia o riešení krízovej situácie.

100. Nevidím problém v tom, že by Banco Santander prevzala takýto „potenciálny“ záväzok v rámci odpredaja obchodnej činnosti, keďže vplyv týchto záväzkov na hodnotu aktív banky Banco Popular bol zohľadnený v rozhodnutí o ocenení. Skutočnosť, že Banco Santander nemôže byť zodpovedná za všetky porušenia práva Únie zo strany banky Banco Popular pred uplatnením riešenia krízovej situácie, nemá žiadny vplyv na skutočnosť, že v rámci opatrení na riešenie krízovej situácie banky Banco Santander prevzala určitú časť obchodného rizika spojeného s bankou Banco Popular.

101. Vzhľadom na uvedené nič nebráni tomu, aby orgány pre riešenie krízových situácií v rozhodnutí o riešení krízovej situácie stanovili, že takéto „potenciálne“ záväzky, hoci aj „vzniknuté“, *sa neprevedú* na právneho nástupcu banky, ale v prípade, ak budú potvrdené, budú tieto záväzky namiesto toho znášané spoločne, a to buď prostredníctvom mechanizmu financovania riešenia krízových situácií, alebo prostredníctvom jednotného fondu na riešenie krízových situácií. [50]

102. To je však vecou voľnej úvahy, ktorá sa odráža v rozhodnutiach prijatých v rámci každého jednotlivého postupu riešenia krízovej situácie a v rokovaniach medzi orgánmi pre riešenie krízových situácií a nadobúdajúcim subjektom. Pokiaľ takéto dohody neexistujú, Banco Santander sa po ukončení týchto rokovaní prostredníctvom nástroja odpredaja obchodnej činnosti nemôže sťažovať a tvrdiť, že by nemala niesť zodpovednosť za záväzky, ktoré prevzala v súlade s rámcom pre riešenie krízovej situácie.

103. Inými slovami, tvrdenia banky Banco Santander, že právny nástupca banky by nemal niesť zodpovednosť za pohľadávky vyplývajúce zo súdnych konaní proti zlyhávajúcej banke, hoci aj nadobúdateľ vedel alebo mal vedieť o takýchto „potenciálnych“ záväzkoch pred tým, ako predložil ponuku na nadobudnutie uvedenej banky, nemajú vplyv na môj návrh považovať prebiehajúce súdne konania za „vzniknuté“ záväzky.

b) Možné zneužitie súdneho konania

104. Banco Santander ďalej uvádza, že výklad, že „potenciálne“ pohľadávky sú podmienené prebiehajúcim súdnym konaním „vzniknutými“ záväzkami, by v budúcich prípadoch riešenia krízových situácii viedol k situácii, v ktorej by akcionári a veritelia mohli obchádzať účinok nástroja záchrany pomocou vnútorných zdrojov tým, že by začali súdne konanie pred prijatím rozhodnutia o riešení krízovej situácie. Ak by boli takéto postupy povolené, obmedzili by právomoci orgánov pre riešenie krízových situácií odpísať alebo znížiť vlastné imanie a nesplatené dlžné sumy pri využití nástroja záchrany pomocou vnútorných zdrojov.

105. Je totiž možné, že tí veritelia, ktorí sa vopred dozvedia o možnosti prijatia rozhodnutia o riešení krízovej situácie, sa môžu pokúsiť zabezpečiť svoje investície začatím súdneho konania, čo by v prípade výkladu ako „vzniknutých“ záväzkov podľa smernice BRRD zabránilo odpísaniu ich investícií pri uplatnení nástroja záchrany pomocou vnútorných zdrojov.

[50] V tejto súvislosti pozri článok 76 ods. 1 a 2 nariadenia o SRM.

106. Hoci pritom samozrejme existuje potenciál tohto typu súdneho sporu, treba vziať do úvahy, že začatie súdneho konania je spojené s nákladmi, ktoré nebudú pokryté, ak žaloba nemá šancu uspieť. Okrem toho sa predpokladá, že rozhodnutie o riešení krízovej situácie sa prijme urýchlene a v tajnosti. Preto je nepravdepodobné, že by investori, hoci aj predpokladajú možné uplatnenie riešenia krízovej situácie, podrobne poznali jeho obsah.

107. Napriek uvedenému môže existovať dôvod považovať za „vzniknuté“ len tie pohľadávky, ktoré sú podmienené žalobami podanými do určitého dátumu pred prijatím rozhodnutia o riešení krízovej situácie, ako je napríklad dátum, ktorý sa berie do úvahy na účely ocenenia zlyhávajúcej banky, na základe ktorého sa prijíma rozhodnutie o riešení krízovej situácie.

108. V tejto súvislosti Banco Santander vysvetľuje, že ocenenie Deloitte zohľadňovalo situáciu, ktorá existovala 31. marca 2017, zatiaľ čo rozhodnutie o riešení krízovej situácie bolo prijaté 7. júna 2017. So žalobami podanými po 31. marci 2017 by teda bolo možné zaobchádzať rovnako ako so žalobami podanými po prijatí rozhodnutia o riešení krízovej situácie, a teda „nevzniknutými“ v danom okamihu.

109. Hoci si toto tvrdenie zasluhuje zamyslenie, nemá vplyv na postavenie D.E. za okolností prejednávanej veci, v ktorej bola jeho žaloba podaná približne osem mesiacov pred prijatím rozhodnutia o riešení krízovej situácie.

110. Tvrdenia banky Banco Santander založené na tom, že by sa mohol zneužívať výklad Súdneho dvora, podľa ktorého sa predchádzajúce žaloby považujú za „vzniknuté“ záväzky, preto nemožno považovať za natoľko dôležité, aby prevážili nad inými tvrdeniami, ktoré takýto výklad podporujú.

IV. Návrh

111. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na otázku položenú Tribunal Supremo (Najvyšší súd, Španielsko) takto:

Článok 53 ods. 1 a 3 a článok 60 ods. 2 písm. b) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2014/59/EÚ z 15. mája 2014, ktorou sa stanovuje rámec pre ozdravenie a riešenie krízových situácií úverových inštitúcií a investičných spoločností a ktorou sa mení smernica Rady 82/891/EHS a smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EÚ, 2012/30/EÚ a 2013/36/EÚ a nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1093/2010 a (EÚ) č. 648/2012, v spojení s článkom 47 prvým odsekom Charty základných práv Európskej únie

sa majú vykladať v tom zmysle, že pohľadávka alebo právo, ktoré vyplývajú zo súdneho konania, ktoré bolo začaté na príslušných súdoch členského štátu proti finančnej inštitúcii alebo subjektu pred okamihom, keď sa táto inštitúcia alebo subjekt stali predmetom rozhodnutia o riešení krízovej situácie, ale ktoré v tomto okamihu ešte nie je ukončené, predstavujú „vzniknutý“ záväzok.